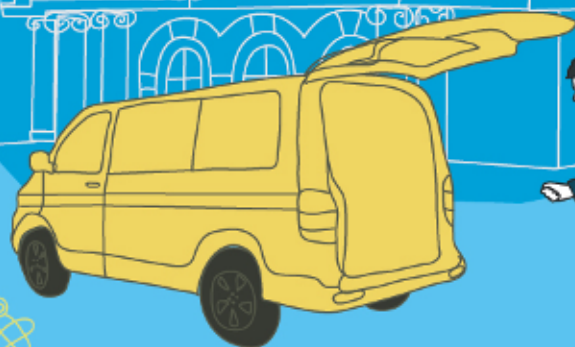

Peter Mayle

Autor knihy Rok v Provinci

HONBA ZA CÉZANNEM

Peter
Mayle

HONBA
ZA CÉZANNEM

Peter Mayle

HONBA ZA CÉZANNEM

Czech edition © Argo, 2018

Copyright Escargot Productions Ltd 1997, All rights reserved

Translation © Paul Millar, 2006, 2018

ISBN 978-80-257-2405-7 (váz.)

ISBN 978-80-257-2479-8 (e-kniha)

Recepční bezchybně ladila se zařízením – lidský doplněk nábytku v naprostém souladu se zdrženlivým, takřka striktně apartním prostředím. Byla elegantně oblečena do béžové a černé a sálal z ní chlad. Tiše hovořila do telefonu a zcela ignorovala zmačkaného mladého muže, který stál před ní. Pohlédla na zjizvenou koženou brašnu, kterou si mladík odložil na vysoce leštěnou desku zcela prázdného psacího stolu z horského jasanu. Neznatelný pohyb v jejím obličejí málem narušil hladoučký povrch nalíčené pleti. Odložila telefon a odhrnula si pramen blondatých vlasů, aby si mohla nasadit zlatou náušnici, kterou si předtím kvůli telefonování sundala. Obočí, přesně vytrhané, pozdvihla do perfektních obloučků jako dva otazníky.

Mladý muž se na ni usmál. „Dobré jitro. Mám schůzku s Kamilou.“

Obočí zůstalo tam, kam je předtím vysunula. „A vy jste...?“
„Andre Kelly. Vy jste tu nová?“

Recepční nepocítila potřebu mu odpovědět. Vyhákla si náušnici z ucha a zvedla telefon. Andre si v duchu položil otázku, proč si vlastně Kamila najímá mladé dámy, jako je tady ta. Žádná z nich jí obvykle nevydržela déle než dva měsíce a náhradou přišel další naleštěný klon – okrasné, mírně nepříjemné a nezdolatelně blazeované stvoření. Kampak se asi poděly, když odsud zmizely? Do oddělení kosmetiky v obchodním

domě Barney? Do recepce pohřebního ústavu? Nebo je okouzlit některý z Kamiliných známých z nižších vrstev evropské aristokracie?

„Má poradu, která se protáhla.“ Prstíkem pokynula směrem k nejvzdálenějšímu koutu recepce. „Můžete si počkat tamhle.“

Andre se na ni usmál a vzal ze stolu brašnu. „Byla jste odjakživa takhle nepříjemná, nebo jste na to chodila do kurzu?“

Nesetkalo se to s očekávaným účinkem, ježto měla telefon opět zabořený pod naleštěným pramenem vlasů a pozornost věnovala dušené konverzaci. Andre se usadil do křesla a nachystal se na dlouhou čekanou.

Kamila byla známa – a dokonce někdy proto i obdivována – svou pečlivě aranžovanou nedochvilností, sjednáváním dvou schůzek na stejnou dobu a organizováním situací, které zdůrazňovaly její šéfredaktorské charisma a společenskou důležitost. Byla to ona, kdo vynalezl nový styl světa mocenských obědů tím, že zamluvila v Royaltonu dva stoly na stejnou hodinu a pendlovala od jednoho stolu ke druhému – tu sousto salátu, tam doušek Evianu. Dokázala současně hostit důležitého inzerenta na straně jedné a slibného jihoamerického architekta na straně druhé. K její cti nutno dodat, že ani jeden z nich se necítil být uražen. Dvoustolové obědy se staly nedílnou součástí Kamilina společensko-obchodního repertoáru.

Tahle divadélka jí procházela samozřejmě také proto, že byla úspěšná, což se v New Yorku uznává. Díky tomu se vám totiž promine vše, za co by jiní pykali. Kamila spasila obstarožní časopis před úhynem na úbytě a zmodernizovala jej, změnila mu jméno, poslala na penzi velebné pisálky, zavedla svižnou, ale společensky uvědomělou rubriku „Dopisy šéfredaktorovi“, zmodernizovala obálku, typografickou úpravu a fotografie a pořídila si, jak Andre sám zažil, vyladěnou recepční a naleštěnou redakci. Náklad časopisu se ztrojnásobil, inzertní stránky neustále narůstaly a majitelé časopisu, přestože stále ještě ne-

vydělávali, se radovali, jak se na nich samotných odrážela záře periodika, které se stalo středem pozornosti. O časopisu se mluvilo a Kamila Jameson-Porterová nemohla, alespoň v době současné, šlápnout vedle.

Náhly rozmach časopisu, kterému samo sebou pomohly i kosmetické změny jeho vzezření, vděčil nesporně zejména něčemu daleko podstatnějšímu: Kamilině vydavatelské filozofii.

Tato se vyvinula vcelku kuriózním způsobem. Během počátečních krůčků v novinářské kariéře Kamila sice pracovala jako značně ambiciózní, avšak v podstatě anonymní žurnalistka pro rubriku zvanou KH (klepy a hanopisy) jednoho londýnského plátku předstírajícího sociální uvědomění. Podařilo se jí ulovit zámožného manžela z vyšších vrstev – tmavovlasého dlouhána, byť jinak málo užitečného, jménem Jeremy Jameson-Porter. Kamila si nadšeně osvojila nejen jeho jméno (to přece znělo o tolik lépe nežli to, se kterým se narodila – Kamila Bootová), ale i jeho vlivné přátele. Jednoho z nich si bohužel osvojila až příliš nadšeně a manžel ji při tom přistihl. Následoval rozvod, ale v tu dobu se již Kamila pohybovala mezi společenskou smetánkou natolik sebevědomě, že jí nečinilo žádných potíží vetřít se do podobných společenských kruhů v New Yorku.

Nebylo to příliš složité. Bohatí jsou lidé shánčliví a s výjimkou několika mála jednotlivců mají v oblibě dát ostatním na vědomí, co si sehnali. Koneckonců, asi tak půlka uspokojení z privilegovaného živobytí se zakládá na závisti, kterou ten život vzbuzuje u druhých. A jaký smysl by mělo vlastnit vzácné a drahé věci, aniž by ostatní věděli, že je máte?

Tenhle vcelku nenáročný postřeh se Kamile vracel na mysl, když dumala o své budoucnosti coby žena bez závazků, která si musí najít práci. A jednoho dne se jí dostal do rukou právě ten potřebný katalyzátor, který jí pomohl proměnit postřeh v kariéru.

Seděla v čekárně u zubaře a listovala v jednom pestrobarevném a pomlouvačném časopisu. Zaujala ji fotografie na obálce.

Pózoval na ní aristokraticky vyhlížející a mezinárodně uznávaný sběratel umění, který si nedávno opatřil jak nového Tiziana, tak i novou manželku stojící vedle něho. Proč, dumala Kamila, proč by měl tenhle párek pózovat fotografovi z právě tohoto časopisu? Odpověď na otázku našla uvnitř. Článek, který fotografie doprovázel, reportér zřejmě napsal poté, co se před nimi plazil na břicho. Sestával z libochvály sběratele, jeho pneumatické choti a jejich hnízdečka s padesáti sedmi pokoji nacpanými uměleckými předměty, trůnícího uprostřed toho nejvybranějšího svahu s pohledem na Lago di Como. Většinu fotografií – dokonale nasvícených a patřičně lichotivých – doprovázel příval prózy. Každícké slovo a každícký pojem svědčily o tom, že tohle je prostě báječný párek lidí vedoucích prostě báječný život v prostě báječném obydlí. Sedmistránková masáž.

Kamila si pročetla zbytek časopisu, ilustrovanou kroniku běhu života více méně nečinné evropské smetánky – dobročinné plesy, uvedení nových parfémů na trh, vernisáže, povrchní příležitosti, které nejsou ničím jiným než výmluvou k tomu, abyste se setkali se stejnými lidmi, s nimiž jste se již setkali tolikrát – *quelle surprise!* – v Paříži, v Londýně, v Ženevě a v Římě, stránka za stránkou usměvavých tváří, jalových podtitulků, falešných událostí. Nicméně, když Kamila odcházela od zubaře, vzala si časopis domů a celý večer pečlivě studovala hlavní článek. Myšlenka postupně nabývala tvaru.

Úspěch se zřídkakdy dostaví bez trošky štěstí, a v případě Kamily se štěstěna dostavila ve formě telefonátu od známého novináře z New Yorku. Žádná média na Manhattanu, jak se zdálo, nemluvila o ničem jiném než o bratřech Garabedianových a jejich neočekávaném vstupu do mediální sféry. Poté, co si nahrabali miliardy na sanatoriích, factoringu a odvozu odpadků, zakoupili skupinu společností včetně menšího vydavatelství, novin na Long Islandu a několika časopisů v různých stadiích úpadku či těsně před zhroutilím. Garabedianové koupili skupinu společností údajně kvůli jejímu hlavnímu aktivu,

budově na Madison Avenue. Šuškal se ale, že jeden nebo dva časopisy by to mohly přežít, a podle slov Garabediana mladšího „by se daly přikrmit“. Finanční analytici si jeho slova vyložili jako významnou kapitálovou injekci. A jedním ze dvou časopisů vhodných k přikrmení byl *Decorating Quarterly* – čtvrtletník zabývající se interiéry.

Byl to časopis, který by se dal najít – se žlutnoucími stránkami a plný oslích uší – v přijímacím pokoji dávno opuštěného newportského sídla. Obsahoval obstarožní prózu a vyhlížel poněkud nevzhledně. Inzeráty, kterými příliš nehýřil, se většinou týkaly záclon a pseudobaronských lustrů a lamp. Články pojednávaly o potěšení z pozlátka a o patriční péči o porcelán z osmnáctého století. I jinak si časopis udržoval redakční zřetel plně odvrácený od čehokoliv týkajícího se současnosti. A přesto si udržel věrnou skupinu čtenářů a pokulhával vpřed navzdory klesajícím a mrňavým příjmům.

Garabedian starší si prohlédl pár čísel a hlasoval pro to, aby časopis pohřbili. Ale jeho mladší bratr měl za manželku dámu, kterážto o sobě prohlašovala, že je ženou v domácnosti, a která se vzrušením studovala vše, co se týkalo slavného designera Philippa Starcka. Ta svého manžela přiměla k tomu, aby uvážil možnost záchranné akce, a skon časopisu *Decorating Quarterly* byl odložen. Najde-li se patriční vydavatelský záměr, může mít časopis budoucnost.

Slovo šlo od ucha k uchu a šeptanda jen kvasila. Kamila, kterou její známý podrobně o všem informoval, se vydala do New Yorku s podrobným návrhem, který Garabedianovi mladšímu prezentovala vyzbrojena svou nejkratší sukní. Prezentace trvala od deseti do čtyř, včetně dvouhodinové přestávky na lehce koketní oběd. Je třeba říct, že na Garabediana udělal dojem nejen Kamilin návrh, ale i její nohy. Přijal ji. Jejím prvním šéfredaktorským opatřením byla změna názvu časopisu. Ode dneška bude *Decorating Quarterly* znám coby *DQ*. New York vše sledoval – a čekal.

Podle starého dobrého zvyku všech šéfredaktorů Kamila okamžitě investovala podstatnou částku z Garabedianových peněz do propagace sebe samé. Bylo ji vidět – pochopitelně patřičně a draze oděnou – při všech správných příležitostech, usmívající se na správné lidi a fotografovanou v nejkouzelnějších chvílích osobním *paparazzem*. Ještě předtím, než se objevil první výtisk *DQ*, se jí podařilo dosáhnout jisté úrovně vřhlasu, který nebyl založen na ničem jiném než na společenské výdrži.

Nicméně, ony nekonečné večírky – na nichž se setkáte s každým a každý se setká s vámi a kde si pěstujete známosti – a tucty obědů poté se jí bohatě vyplatily. Kamila se velmi rychle seznámila s každým, s kým se seznámit potřebovala – to jest s bohatými a znuřenými společenskými „horolezci“ – a především, což je možná to nejdůležitější, s jejich bytovými architekty. Těm se Kamila věnovala s mimořádnou péčí, protože jí bylo jasné, že vliv, který mají na své zákazníky, zachází mnohem dál než pouze k radám o potahových tkaninách a nábytku, a protože věděla, jak vysoko si tihle architekti cení publicity.

A tak když někdy, ale ne zas tak často, došlo k tomu, že se vybraná oběť časopisu zdráhala otevřít dveře invazi fotografů, pisálků, květinářů, aranžérů a nesčetných černě oděných přicmrdovačů vyzbrojených mobilními telefony, zavolala Kamila příslušného bytového architekta. Ten svého klienta přesvědčil, a dveře se otevřely.

Takto se Kamila dostala tam, kam se dosud žádný jiný časopis nedostal. Popravdě řečeno, již v prvním čísle *DQ* se objevil sólokapr, přímo triumf na druhou – tříposchodová rezidence na Park Avenue (impresionistický obraz v každé koupelně) a chalupa na ostrově Mustique (tři sloužící na každého hosta), jejichž majitelem byl Richard Clement (rodina Clementů z Wall Street). Richard, normálně dosti uzavřený, téměř poustevnický starý mládenec, to vzdal po kleštovém obchvatu provedeném Kamilou a Richardovým mladým společníkem původu

italského (novic vznešeného povolání bytových architektů). Výsledkem byla pozornost vzbuzující stať o dvaceti stranách pokapaných medem, vyzdobená šťavnatými fotografiemi, kterou každý obdivoval. Takže *DQ* dostal do vínku spíše skok než první krůček.

Uběhla tři léta, a protože se Kamila tvrdošíjně držela svého kréda – „Nikdy, NIKDY ani jediné špatné slůvko o nikom!“ – časopis prospíval. A příští rok měl časopis před sebou, i přes Kamiliny výdaje, perspektivu velice slušného výdělku.

Andre si vzal poslední číslo a nalistoval si stránky, na nichž se skvěly jeho vlastní fotografie apartmánu Buonaguidů z Milána. Musel se smát, když si vzpomněl, jak se ten pomešší průmyslník a jeho ochranka vzdali Kamilinu požadavku převést Canaletta na fotogeničtější místo. Popravdě řečeno, měla pravdu. Andre si s Kamilou rozuměl a dobře se mu s ní pracovalo. Byla zábavná, měla oko pro věc a díky Garabedianovým fondům byla vcelku štedrá. Potřeboval od ní ještě tak rok pravidelných zakázek, aby si našetřil dost peněz a mohl se věnovat práci na plánované knize.

Zajímalo ho, co pro něj dnes má, a doufal, že to bude zakázka někde na sluníčku. Zima v New Yorku byla letos tak tuhá, že když se městská odpadková služba oddala jedné ze svých stávek, téměř nikdo si toho ani nevšiml. Pach hnijících odpadků, obvykle jedna ze zbraní odborových vyjednávačů, se ledem neprodrál a odboráři doufali, že dny do jarní smradlavé oblevy utečou co nejrychleji.

Na naleštěné brídlicové podlaze se ozvaly vysoké podpatky. Andre včas vzhlédl a spatřil Kamilu, jak jde kolem zavěšená do mladého vousáče, který vypadal, jako by byl oblečený do černého stanu. Když se zastavili u zdviže, Andre rozpoznal Oliviera Tourrence, módního návrháře z Paříže proslulého svým minimalistickým přístupem k nábytku. Tourrence právě přestavoval balírnu masných výrobků v newyorské čtvrti SoHo na butikový hotel.

Zdvíž přijela. Kamila a Olivier si vyměnili pár vzdušných polibků – na obě tváře a jednu pro štěstí – a když se dveře zdviže zavřely, Kamila se obrátila k Andremu.

„Zlatíčko! No jak se *máš*? Jsem opravdu hrozná, že jsem tě nechala na sebe tak dlouho *čekat*!“ Uchopila ho pevně za loket a začala ho strkat přes recepční pult. „S Dominikou jste se, předpokládám, seznámili!“

Recepční vzhledla a místo úsměvu vyrobila vynucenou křeč, která jen nepatrně prodloužila nános rtěnky.

„Obávám se, že ano,“ odpověděl Andre.

Kamila si povzdechla a táhla Andreho dál po chodbě. „Se zaměstnanci to *nemám* lehké. Ona je mírně zakyslá, já vím, ale má velice užitečného tatínka.“ Pohlédla na Andreho přes sluneční brýle. „Sotheby’s.“

Do Kamiliny kanceláře je následoval její hlavní tajemník, štíhlý muž středního věku vyzbrojený poznámkovým blokem a silným, roční době neodpovídajícím opálením. Pokynul Andremu a usmál se na něj. „Pořád ještě vyrábíme nádherné fotečky, nebo ne?“

„Děláme, co můžeme, Noeli. Kde ses skrýval?“

„Na Palm Beach. A nemysli si, že se mě budeš vyptávat, u koho jsem tam bydlel.“

„To by mě ani nenapadlo.“

Noel vypadal, že ho tahle odpověď zklamala, a obrátil se na Kamilu. „Pan G. si chce s vámi promluvit. Se všemi ostatními hovory máme počkat.“

Kamila s telefonem, který si tiskla k uchu ramenem, chodila za psacím stolem sem a tam. Její hlas připomínal hluboké a intimně spokojené předení kočky. Andre pro to měl jméno. Hlas pro Garabediana. Nikdy předtím mu nepřišlo na mysl, jestli se vztah mezi Kamilou a Garabedianem zakládá výlučně na obchodní bázi. Na jeho vkus byla Kamila něco jako obchodní řízená střela, ale bez jakýchkoliv pochyb to byla velice přitažlivá žena, která s úspěchem a za pomoci všech možných prostředků

odolávala náporu kalendáře. Štíhlá, nikoliv ale vyhublá, s šijí bez vrásek a laloků, nadloktí, stehna a hýždě štíhlé a pevné, výsledek to denních návštěv posilovny, ráno vždy o šesté. Jediné, co na ní bylo objemné, byly její vlasy. Tmavohnědá hustá hříva zastřižená do tvaru helmy, rovná, čistá a pružná, byla pověstná i u Bergdorfa, kde o ni pečovali třikrát do týdne. Andre pozoroval, jak jí jeden pramen padl přes obličej, když se sehnula nad telefonem, zavrkala Garabedianovi sbohem a zavěsila.

Pohlédla na Andreho a ušklíbla se. „Panebože, co já všechno musím. Pořádají arménskou večeři. Umíš si to představit?“

„Užiješ si to. Budeš mít příležitost převléct se do národního kroje.“

„Jak to vypadá?“

„Zeptej se Noela. Třeba ti půjčí svůj.“

„Tak tohle mě zrovna moc nerozesmálo. Vůbec ne, zlatíčko.“ Kamila si něco poznamenala a podívala se na obrovské Rolexky na svém zápěstí. „Panebože, musím letět.“

„Kamilo! Pozvala sis mě sem, vzpomínáš si?“

„Už jsem se opozdila. Jdu na oběd s Giannim. Toho nemohu nechat čekat. Už jsem mu to udělala předtím.“ Vztyčila se. „Poslouchej, zlatíčko, jde o ikony. Ikony na Riviére. Možná že se tam najde i nějaký malý Fabergé. Musíš to tam prohrabat. Patří to všechno nějaké staré ovdovělé ruské šlechticně. Všechno se dozvíš od Noela.“ Shrábla ze stolu kabelku. „Noeli! Mám dole auto? Kde mám kabát? Zavolej do Royaltonu Giannimu, že trčím v dopravní zácpě. Řekni mu, že jedu z velice dojemného pohřbu.“

Foukla směrem k Andremu vzdušnou hubičku a odklapala k výtahu, vlasy jí při tom odskakovaly. Pronásledovala ji jedna z jejích sekretářek s kabátem a hrstí vzkazů. Andre potřásl hlavou a uvelebil se na kraji Noelova psacího stolu.

„Tak dobře,“ řekl. „Jde o ikony, zlatíčko. Na Riviére. A to je vše, co o tom vím.“

„Šťastný to muž,“ řekl na to Noel a dal se do čtení svých poznámek. „Tak se na to podívejme. Dům je asi tak třicet kilometrů od Nice, hned pod St. Paul-de-Vence. Ten obstarožní andílek se jmenuje Ospaloffová. Je to zřejmě kněžna nebo co.“ Noel vzhlédl a mrkl na Andreho. „Šlechta, tak jako my všichni. No, a rezervovali jsme ti na tři dny hotel Zlatá holubice. Kamila letí do Paříže a cestou se tam staví udělat se starou dámou rozhovor. Stráví jednu noc ve stejném hotelu, takže si spolu můžete dát intimní večeríčku. Ale ne abyste tam páchali něco, co já bych nepáchal.“

„Neboj, Noeli, dostanu bolení hlavy.“

„Tak je to správné. A tady –,“ Noel mu přistrčil přes stůl složku, „– tady máš letenky, potvrzení rezervace v hotelu a v autopůjčovně a adresu s telefonním číslem na tu Matku Rus. Tak nezmeškej letadlo. Bude tě čekat pozítří.“

Andre si zasunul složku do brašny a vstal. „Co ti mám přivést? Trepky? Nebo krém na celulitidu?“

Noel povytáhl obočí a otrásl se. „Když se tedy ptáš, tak by se hodilo něco levandulové esence.“ Zazvonil telefon. Noel ho zvedl a přitom Andremu mával prsty na shledanou.

Riviéra. Než se Andre vydal do zmrzlé špíny na Madison Avenue, zabalil se do toho pomyšlení doslova jako do pokrývky. Členové bratrstva nikotinu – ty choulící se masy, které potřebují inhalovat kouř a které se shromažďují v provinilých hloučcích u zádveří vchodů do kancelářských budov na Manhattanu – vypadali ještě víc tajnůstkářsky a nepohodlně než jindy, když s tvářemi scvrklými ve svěráku zmrzlého vzduchu cucali cigarety a třásli se zimou. Andre si pokaždé říkal, že je to vlastně ironie, že se kuřákům nepovolují stejná privilegia jako jejich kolegům se slabůstkou pro kokain. Ti si mohli dopřávat svého ukojení v relativním pohodlí kancelářských toalet.

Zastavil se na rohu 51. a Páté avenue a doufal, že se mu podaří ulovit taxík, který by ho zavezl do středu města. *Riviéra.* Teď už by tam měly kvést mimózy a ti otužilejší obyvatelé

zasedají k obědu na čerstvém vzduchu. Provozovatelé pláží začínají upravovat ceny směrem nahoru a kalkulují, jak málo si budou moci dovolit platit letošním zaměstnancům – *plageistes*. Člunům oškrabávají dna a natírají je čerstvou barvou a nové brožurky s cenami pronájmu lodiček jsou už v tiskárně. Majitelé restaurací, butiků a nočních podniků potřásají peněženkami nad vidinou každoročních výdělků během šichty od začátku května do konce září, díky které pak budou moci strávit zbytek roku v blahobytné nečinnosti.

Andre měl Riviéru rád, i přes ten bezstarostný a obvykle šarmantní způsob, jak tam lidem loví peníze z kapsy a přitom jim dávají najevo, že jim tím vlastně prokazují laskavost. Docela ochotně to vydržel i na přeplněných plážích, vydržel i občasné nezdvořilosti, většinou přímo groteskní ceny i proslavené letní dopravní kalamity – to vše, ba i více byl ochoten prominout za to, že si mohl dopřát injekci kouzla jižní Francie. Již od té doby, co Lord Brougham v roce 1830 znovu objevil Cannes, přitahoval ten proužek pobřeží aristokracii a umělce, spisovatele a miliardáře, lovce štěstěny, veselé vdovy, nadějně krásky a mladé muže s nastavenou dlaní. Dekadentní? Možná. Předražený a přelidněný? Určitě. Ale nikdy nudný. A kromě toho, řekl si Andre, když se mu konečně podařilo chytit taxíka a tím se zachránit před omrzlinami, aspoň tam bude teplo.

Neměl ani dovřené dveře, když taxík prudce odstartoval, myšskou vyjel před čumák autobusu a projel na červenou. Andre si uvědomil, že se ocitl v rukou sportovce nebo spíše řidiče-sebevraha, který považoval ulice Manhattanu za zkušební dráhu jak pro muže, tak pro svůj stroj. Opřel se koleny o přepážku, a když se řidič vrhl střemhlav dolů po Páté avenue, střídaje vysokooktanová zrychlení s objízďkami stylu kola smrti, doprovázenými kletbami v jakémsi tajném hrdelním jazyce, připravil se zaujmout v případě nebezpečí předklon s rukama přes temeno, doporučovaný leteckými společnostmi pro případ nouzového přistání.